

Unu

— Iar *aceea*, spune domnul Beckett și se sprijină de marginea catedrei, la ora a treia, engleză pentru avansați, cu picioarele încrucișate și cu ochi negri strălucitori, este povestea despre cum au devenit Hemingway și Fitzgerald cei mai faimoși prieteni-rivali literari ai secolului douăzeci. Și ca să vă vând un pont, nu vă va fi de folos la examen, din moment ce, dintr-un motiv necunoscut mie, nu vă testează cunoștințele despre bârfele editoriale de acum un secol. Dar o puteți păstra ca pe un as în mânecă și să o folosiți ca să vă impresionați prietenii pe la petreceri.

Zâmbește larg, se îndreaptă și scoate un marker pentru tablă din buzunarul de la spate al pantalonilor săi din doc bleumarin.

— În regulă, haideți să vorbim despre temă.

Suspinăm în cor, iar Bex – așa cum îi spunem noi – ne face semn să nu ne mai văicărim atât, apoi stabilește să citim în seara asta primele patruzeci de pagini din *Adio, arme*.

— Va merge repede, ne promite el, învârtind markerul între degete ca un magician cu un pachet de cărți de joc. Unul dintre lucrurile grozave la Hemingway – și există multe lucruri grozave la el, vorbim noi mâine – este că nu-i adeptul exprimărilor pompoase.

— Păi, asta-i bine, intervine Gray Kendall, un jucător de lacrosse cu picioare lungi, care s-a transferat aici în septembrie. Stă tolănit pe scaun, la câteva rânduri în spatele meu, iar pe obraz îi apare fugitiv o gropiță. Nici eu nu sunt.

În cele din urmă, clopoțelul anunță sfârșitul orei și ne îndreptăm toți spre ușă, iar hârșăiturile scaunelor pe linoleum și mirosul sendvișurilor cu pui de la cantină se răspândesc de-a lungul holului.

— Ești gata? o întreb pe Chloe și mă opresc lângă banca ei din primul rând.

Poartă rujul ei roșu emblematic și o pereche de ochelari mari de hipster, iar părul blond îi cade în valuri moi pe umeri. Pe gulerul uniformei are o insignă micuță în forma unui flamingo roz.

— Hm, face ea și-și aruncă ochii peste umărul meu, acolo unde Bex șterge tabla; umerii lui eleganți se mișcă pe sub puloverul gri din cașmir.

Îmi arcuiesc sprâncenele față de felul ostentativ în care se holbează, iar ea, în schimb, se strâmbă la mine.

— Mda.

— Aha. Sigur.

Încuviințez din cap în mod exagerat și-mi arunc rucsacul pe umăr. Tocmai ne pregătim să plecăm, când Bex ridică ochii spre noi.

— Ah, Marina, bună, spune cu o clătinare vinovată din cap. Am uitat și astăzi de cartea ta, dacă-ți vine să crezi. Dar mâine o să ți-o aduc cu siguranță.

— Ah, nicio problemă! zâmbesc eu.

Bex îmi promite, de mai bine de două săptămâni, că-mi va împrumuta exemplarul lui din *Corecții*¹, care crede că o să-mi placă la nebunie, dar tot uită să-l aducă.

¹ *Corecții* de Jonathan Franzen, Ed. Polirom, 2018 (n. r.).

— Este binevenit oricând. Ca să fiu sinceră, nu-i ca și când aș avea prea mult timp să citesc ceva din plăcere, oricum.

— Știu, știu. Bex afișează o mină ștrengărească. Sunteți toți prea ocupați să postați videouri cu *unboxing* pe canale YouTube, sau orice altceva faceți voi ca să vă distrați.

Rămân cu gura căscată.

— Nu-i adevărat! protestez, deși tot corpul îmi e inundat de un val plăcut de căldură. Mai degrabă suntem îngropați în teme pentru cursul de engleză pentru avansați.

— Da, da, spune Bex, dar zâmbește. Ieșiți acum din clasa mea. Sunt de serviciu la cantină. Ne vedem acolo.

— Norocos, îl tachinează Chloe.

— Aha. Bex surâde, așezând buretele pe margine și ștergându-și mâinile pe turul pantalonilor. Râdeți voi de mine, dar degeaba, subestimați cât de mult îmi place când e sendviș cu pui la cantină. Hai, plecați.

Cantina Bridgewater este, de fapt, o combinație între o sală de spectacole și una de sport; într-un capăt există o scenă, iar în celălalt capăt se află mese pliabile care sunt mutate într-o magazie în timpul orelor de sport. Până când eu și Chloe ajungem, masa noastră e deja aglomerată, cu aceeași adunătură pestriță de elevi eminenți de la cursul lui Bex și jucători de lacrosse, cu care stăm încă de când am început să fiu împreună cu Jacob.

— Bună, iubire, spune el acum și mă ciupește de mijloc în semn de salut. Ce faci?

— Verifici să fi sigur că nu s-a îngrășat? se bagă în seamă prietenul lui, Joey, și se întinde de parcă vrea să mă piște și el.

Mă trag într-o parte și-i arăt degetul mijlociu, dându-mi ochii peste cap.

— Dispari, Joey. Apoi îl înghiontesc în umăr pe Jacob. Tu nu-mi aperi onoarea?

— Ai auzit-o pe domnișă, spune Jacob, ceea ce este cam prea puțin dacă vorbim despre apărarea onoarei, însă mă trage în poala lui și mă sărută pe obraz, iar eu, pentru o secundă, uit că sunt iritată.

Jacob și cu mine suntem împreună de primăvara trecută, de la cursul avansat de istoria Americii, când s-a întâmplat să stăm unul lângă altul atunci când doamna Shah a desemnat partenerii pentru proiectul final. Am sperat că voi avea pe cineva care mă va lăsa să iau inițiativa și să obțin astfel pentru amândoi nota maximă, ceea ce este strategia mea pentru proiectele de grup de când am început să le fac, dar, spre surprinderea mea, Jacob chiar a avut opinii despre cele mai utile surse primare pentru construirea unui document bazat pe întrebări despre reforma socială care a dus la Războiul Civil. Ne-am certat două săptămâni înainte de a ne da seama cum să lucrăm împreună. Când am obținut nota maximă, el m-a ridicat și m-a învârtit chiar acolo, în mijlocul clasei.

Acum mă așez pe scaunul meu și scot un sendviș cu curcan din rucsac, încuviințând din cap în direcția lui Dean Shepherd, care se așază lângă Chloe. Au mers împreună la bal, anul ăsta, iar de atunci n-a fost deloc subtil în încercarea de a se cupla cu ea.

— Te duci vineri la partyul lui Emily Cerato? întrebă el și-și deschide sticla de Dr Pepper, oferindu-i ei să bea prima.

Chloe ridică din umeri, în timp ce-și curăță sânguincioasă clementina.

— Mă gândeam, admite în cele din urmă. Tu?

Ratez răspunsul lui Dean – și, din fericire, cea mai mare parte a monologului lui Joey, despre cât de super sunt Emily și echipa ei de dansatori –, pentru că-l zăresc pe

Bex cocoțat pe scenă, în capătul celălalt al sălii, alături de domnișoara Klein, o profesoară de biologie care a început să predea din septembrie. Este tinerică, undeva spre treizeci de ani, cu păr negru cărlionțat, ochelari și o garderobă ce pare constituită în întregime din rochii cu curele de la Banana Republic. Stă cu gleznelor încrucișate, poartă o pereche de cizme cu tocuri din lemn, pătrătoase, și mănâncă dintr-un pahar de iaurt sofisticat, pe când Bex râde la spusele ei.

Chloe arzârle cu o coajă de clementină în mine.

— Ia uite cine cască acum gura, spune și arată din bărbie în direcția lui Bex.

— Ba nu! protestez, pe jumătate șoptind și pe jumătate tipând.

— Aha. De ce nu-ți ștergi balele? spune Chloe râzând.

Oftez teatral.

— Nu mă pot abține. Știi că-s moartă după bărbații cu pantaloni din doc. Arunc o privire înapoi spre Bex și domnișoara Klein. Crezi că-i ceva între ei?

Aș minți dacă aș spune că eu și Chloe nu suntem deloc obsedate de viața sentimentală a lui Bex.

— Poftim? Chloe clatină imediat din cap. Nu.

— De ce nu? întreb. Domnișoara Klein e drăguță.

— Adică, poate că da. Chloe nu pare cătuși de puțin convinsă. Într-un fel în care zici că-i drăguță o crainică de știri locale.

— Aș agăța-o, se bagă în seamă Joey, în spirit de ajutor.

— Nu ți-a cerut *nimeni* părerea, Joe. Mă întorc spre Chloe. Doar gândește-te: nopți lungi de corectare a lucrărilor, priviri romantice în cancelarie...

— Oh, Doamne! Chloe își vârlă o felie de clementină în gură. Ești sigură că astea nu-s fanteziile *tale*? Poate ar trebui să-ți reconsideri decizia de a fi jurnalistă. Mi se pare că romanele de dragoste sunt adevărata ta chemare.

— Țasta-i jurnalism! protestez și rād. Jurnalism de investigație, serios, a vieții amoroase, nemaivăzute până acum, a celei mai importante comori naționale a Americii – profesorii noștri.

Chloe pufnește.

— S-o faci, spune și bagă cojile de clementină înapoi în punga de hârtie maronie pentru prânz. Eu cam trebuie s-o șterg, am o programare la dentist în după-amiaza asta, așa că plec mai devreme. Te descurci să ții ședința fără mine?

Anul ăsta, Chloe și cu mine suntem coeditoare la *Beacon* și, pe scurt, ne petrecem fiecare clipă disponibilă în birou cu Bex și cu restul redacției, chirciți în fața calculatoarelor leneșe și tolăniți pe canapeaua jerpelită și lăsată.

— Da, absolut. O să-ți scriu diseară. Îi fac semn cu mâna și mă întorc după aceea spre Jacob, care își termină deja al doilea sendviș cu pui. *Tu* vrei să mergi la petrecerea lui Emily Cerato? îl întreb.

— Sigur, spune, apoi ridică din umeri și desface un pachet de biscuiți Oreo. Adică, de ce nu?

— Nu știu. Ciugulesc o boabă de popcorn. Mă gândeam și că ne-am putea uita la filmul ăla despre care-ți vorbeam zilele trecute, cel despre surorile care au moștenit casa.

— Chestia aia istorică? întrebă cu o încruntătură. Nu vrei să-l vezi mai degrabă cu Chloe sau cu mama ta?

Îmi arcuiesc sugestiv sprâncenele.

— Vrei să zici că ți-ai scoate mai degrabă ochii decât să mergi la filmul ăsta?

— N-am spus asta, protestează el și-mi întinde un biscuit pe post de ofertă de pace. Dacă vrei să mergi, hai să mergem.

— Da, da.

Știu că vorbește serios – Jacob chiar își ține cuvântul –, dar n-are niciun sens să-l târăsc la ceva despre care știu că va crede că-i în totalitate pentru femei și plictisitor.

— Ai câștigat. Un party sună mai distractiv.

Jacob încuviințează, apoi gesticulează peste umărul meu în direcția lui Bex, care se plimbă prin cantină ca un mire la nuntă, obținând cu ușurință zâmbete de la toți cei prezenți, de la točilari până la durii din echipa de fotbal.

— Băiatul tău vine-ncoace, îmi spune. Să-l întreb dacă i-o trage doamnei Klein?

— *Dumnezeule*, spun și arunc cu popcorn în direcția lui, asta-i dezgustător. Și cu siguranță nu-i ceea ce am spus eu că face.

În același timp, îmi trece prin cap că dacă Jacob l-ar întreba deschis pe Bex dacă el și domnișoara Klein sunt împreună, există o șansă mare ca el să ne spună adevărul. Țasta-i unul dintre lucrurile drăguțe la Bex – nu-i obsedat să-și ascundă prostește viața din afara școlii după un vâl de secrete, spre deosebire de alți profesori. Este, efectiv, o ființă umană. Spre exemplu, zilele trecute, ne-a spus în clasă cum a fost amendat pentru depășirea vitezei în drum spre școală, după ce dormise prea mult, fiindcă stătuse până târziu în Boston la petrecerea unui prieten care-și publicase o colecție de povestiri. Iar în ziua de poze, și-a adus propriul album școlar ca să putem râde toți de colierul lui cu scoici și părul cu țepi, în stilul anului 2005.

Acum se oprește la masa noastră pentru un minut, glumind cu Dean și întrebându-l pe Jacob despre o fază din meciul de lacrosse de ieri. Teoretic vorbind, nici măcar nu-i sezonul de lacrosse, dar echipa Bridgewater este cu adevărat bună, așa că are permisiunea specială să joace în liga indoor și să folosească autobuzele școlii pentru deplasări. Toată lumea crede că jucătorii de lacrosse sunt speciali.

Poate că și eu cred asta, deși, ca să fiu sinceră, mereu mă irită faptul că și ei par s-o știe.

— V-ați luat sendvișul cu pui? îl întreb pe Bex.

El aprobă cu seriozitate.

— Normal, spune, apoi se apleacă peste umărul meu și apucă punga cu popcorn, umplându-și mâna.

— Pardon! protestez, deși nu-i ca și când mă deranjează.

Bex doar ridică din umeri.

— Taxă școlară, spune c-un surâs. Rezolv-o cu parlamentarul local.

Mă întind după pungă, dar el o ține jucăuș deasupra capului meu, râzând de încercările mele patetice de a o lua, când îl auzim pe directorul DioGuardi dregându-și vocea pe scenă, în capătul opus al cantinei.

— Atențiune, domnișoarelor și domnilor! anunță el, ținând pumnii în șolduri, ca un culturist din desenele animate.

Înainte de a intra în administrație, domnul DioGuardi a fost profesor de sport și încă arată ca unul, cu antebrate musculose și, sub cămașa maro, cu un trunchi clădit ca un triunghi cu vârful în jos. Foartă în jurul gâtului un fluier, pe care-l folosește să ne împiedice să fim prea zgomotoși la adunări, ținându-l uneori și în gură, când se gândește, la fel ca un bebeluș cu o suzetă. Anul trecut de Halloween, toți membrii echipei de lacrosse s-au costumat ca el.

— Dacă vă pot răpi un minut din timp, vreau să vorbesc despre subiectul favorit de discuție, atât al vostru, cât și al meu – codul vestimentar.

— Isuse Hristoase, murmură Bex, atât de încet, încât numai eu îl aud, după care îmi strânge rapid umărul prin puloverul care face parte din uniforma școlară, înainte de a se îndrepta și a porni spre partea din față a cantinei. Și-ncepem!

Mă uit după el surprinsă – rar obții o astfel de reacție nefiltrată din partea unui profesor, fie și unul relaxat ca Bex. Pe de altă parte, DioGuardi este notoriu de ridicol în privința codului vestimentar. Eu n-am avut niciodată probleme în purtarea uniformei – e bine că nu trebuie să-ți faci zilnic griji în privința alegerii unei ținute drăguțe –, dar, în ultima vreme, directorul a devenit obsedat, adăugând practic săptămânal reguli noi legate de tot felul de detalii, de la lungimea fustei, la machiaj și la dimensiunea cerceilor noștri. Să nu mai menționez faptul că instrucțiunile nu par să se aplice niciodată și băieților.

Privesc în direcția lui Jacob, dar el se uită pe Instagram, pe sub masă, total nederanjat.

— Și-ncepem, spun ca un ecou și mă pregătesc pentru ce urmează.

În după-amiaza aceea, stau pe canapeaua veche din camera ce slujește ca redacție a ziarului și rezolv o problemă din manualul de algebră, când Bex se oprește în cadrul ușii deschise. Este trecut de ora 17, iar ședința noastră s-a terminat de două ore, însă sunt nevoită s-o aștept pe mama să vină să mă ia.

— Hei, spune el și privește ceasul de deasupra tablei. Ai cu ce pleca acasă?

— Da, îi răspund.

Poartă o jachetă de piele moale, iar părul șaten i se ondulează peste guler. Se zvonește că Bex și-a plătit taxele din studenție pozând ca fotomodel – un elev din ultimul an ar fi descoperit pozele online anul trecut, deși Chloe și cu mine n-am reușit niciodată să le găsim –, iar în momentul de față pot crede asta.

— În curând o să vină mama. Eu am permis, bineînțeles, dar n-avem decât o singură mașină. Iar sora mea are ceva legat de șah.

Strâng din umeri. Bex își înalță sprâncenele.

— Ceva legat de șah?

— Sora mea mai mică e campioana la șah a statului Massachusetts, explic, un pic stânjenită. Ia lecții de la un bătrân arțăgos din Brookline. În mod normal, tata ar fi venit și m-ar fi luat, însă are o ședință, iar Chloe a avut o programare la dentist, așa că..., închid gura, fără să fiu sigură de ce mă simt obligată să-l plictisesc cu detaliile astea banale despre cum îmi organizez viața. Oricum, sunt bine.

Bex doar zâmbește.

— Haide, spune și indică din cap în direcția parcării. Te pot duce eu.

— O! Clatin din cap instinctiv, trăgându-mi mânecile albastre și aspre ale puloverului peste mâini. Nu, e-n regulă, nu trebuie să faceți asta.

Bex ridică din umeri.

— Nu m-aș oferi dacă n-aș vrea s-o fac, spune cu lejeritate. În curând, aici nu veți rămâne decât tu și domnul Lyle.

Domnul Lyle este îngrijitorul, înalt de peste doi metri și aproape la fel de lat și în umeri. Pe la spate, toată lumea l-a poreclit Hodor.

— Strânge-ți lucrurile.

Mă uit pe fereastră la amurgul care aruncă umbre purpurii-albăstrui în spatele pinilor. După aceea înapoi la Bex.

— Bine, răspund într-un final și-mi înăbuș emoțiile, întinzându-mă după rucsac. Sigur. Mulțumesc.

Îi trimit un SMS mamei s-o anunț că am cu ce merge acasă și-l urmez pe Bex de-a lungul coridorului pustiu, apoi afară în parcare profesorală; în timp ce mergem, îi explic unde locuiesc. Conduce un Jeep rablagit, cu un autocolant

jupuit cu Bernie Sanders pe bara de protecție. Înăuntru miroase a cafea; pe bancheta din spate e azvârlită o geantă de sport. De cum pornește motorul, mașina este inundată de o melodie indie-folk tristă, cântată la chitară – Bon Iver, cred, deși, probabil, el e singurul artist de genul acela pe care l-aș putea numi.

— Sunt propria mea caricatură, știu, spune Bex și arată din cap înspre casetofon, în vreme ce ieșim din parcare. Tot ce-mi mai lipsește este barba de om al munților.

— Nu, e-n regulă, spun c-un zâmbet. Și mie-mi place să stau afară și să plâng în ploaie ca oricărei alte fete.

Bex râde zgomotos.

— Așa spunea mereu fosta mea prietenă, recunoaște el. Obișnuia s-o numească muzică pentru om trist și câine mort.

Râd și eu, deși cuvântul „fostă“ trimite prin mine o ușoară undă de șoc. Mă întreb cum era ea, dacă era frumoasă. Mai mult de atât, mă întreb de ce s-au despărțit.

A fost dintotdeauna ciudat de ușor să vorbesc cu Bex, ținând seama de faptul că este profesor, iar el întreține o conversație destul de constantă în timp ce șofează spre cartierul meu – despre DioGuardi și codul vestimentar, da, dar și despre un concert la care tocmai a fost în Boston și despre o serie de lecturi ale autorilor la Harvard Book Store, la care crede că ar trebui să particip.

— Deci tu ești cu Jacob Reimer, așa-i? întrebă și reduce volumul muzicii pe când trecem pe VFW Parkway, pe lângă Stop & Shop și PetSmart. Pare un băiat de treabă.

— Ah!

Nu știu cine i-a spus asta și surprinderea se citește probabil pe fața mea, pentru că Bex afișează o expresie exagerat de șocată spre mine, cu ochii cășcați și gura deschisă într-un „O“ perfect.

— Știu chestii, spune el cu un zâmbet larg. Voi credeți că profesorii sunt ca niște dinozauri surzi și orbi, de parcă ne târâm de colo-colo fără nicio idee despre ce se întâmplă.

— Nu, eu nu cred așa! protestez.

Buzele lui se curbează.

— Da, da.

— Nu-i așa! insist, chicotind ușor. Dar da, Jacob e un tip grozav.

— Bine, spune Bex, uitându-se peste umăr înainte de a schimba banda, cu degetele lungi ținând relaxat partea de jos a volanului. În principiu, majoritatea băieților din liceu sunt cutii poștale pe picioare. Ai dreptate să-ți dorești pe cineva grozav.

O îmbujorare plăcută și nefamiliară îmi cuprinde pieptul, fierbinte și înțepătoare. Mă bucur că port eșarfă.

— Mulțumesc, spun și mă ocup de fermoarul înțepenit de la buzunarul exterior al rucsacului meu, trăgând zadarnic de el.

Bex ridică din umeri.

— Este adevărat.

Dau din cap în semn de aprobare.

— Ah, aici, îi spun și-i fac semn spre casa micuță a părinților mei, construită în stil colonial. Vă mulțumesc din nou pentru că m-ați adus.

— N-ai pentru ce.

— Pe mâine, zic și deblochez mânerul portierei.

— Hei, Marina, spune el și așază o mână pe brațul meu când dau să ies din mașină; simt un fior de-a lungul șirei spinării și tot trupul îmi tresaltă plăcut. Ăăă... doar ca să fim siguri. N-ar trebui, probabil, să spui nimănui de la școală că te-am adus cu mașina.

— Ah! fac cu surprindere. Bine.

— Unde am lucrat înainte era altfel – era un internat, așa că duceam elevii cu mașina tot timpul, știi? Cam o dată pe săptămână, *cinam* la mine acasă. Dar aici... Vocea i se stinge treptat. DioGuardi conduce altfel lucrurile.

— Nu, nu, chiar înțeleg!

N-am știut c-a lucrat la un internat înainte de a veni la Bridgewater. Instantaneu sunt ciudat de geloasă pe toți elevii pentru care el a pregătit vreodată cina.

— Nu voi spune nimic.

— Mersi, zice Bex și zâmbește cumva stingherit. Să ai o seară bună.

— Și dumneavoastră, îi zic și închid încet portiera, făcând cu mâna într-un fel crispat.

Rămân pe peluza întunecată până când Jeepul dispare din raza mea vizuală.